

Ella en de Vloek van Nimmermeer

Voor Luuk

Ella en de Vloek van Nimmermeer

Dennis Brugman

Schrijver: Dennis Brugman
Coverontwerp: Dennis Brugman
ISBN: 9789403790053
© Dennis Brugman

naar een originele idee van Liv...

1 De kermis die niet bestaat

De herfstlucht rook naar gevallen bladeren en nat asfalt terwijl ik met Tess, Olivia en Daan door de smalle straten van het dorp liep. De wind joeg krakend door de takken boven onze hoofden. De straatlantaarns wierpen een gelige gloed op het natte wegdek. De herfstvakantie was net begonnen en we waren van plan om onze avonden zo spannend mogelijk door te brengen.

Het was Halloween, en in ons kleine dorp was dat meestal niet meer dan een paar verklede kinderen die van deur tot deur gingen voor snoep. Toch was er dit jaar iets anders.

Ik bleef abrupt stilstaan voor een oude lantaarnpaal, mijn blik vastgenageld op een vergeeld stuk papier dat aan het oude hout was gespijkerd.

Vannacht en vannacht alleen!

**De Kermis van Nimmermeer opent haar poorten
Betreed het wonderland... als je durft.**

Onder de sierlijke letters stond niets - geen locatie, geen tijd. Alleen een vage, zwarte inktvlek aan de onderkant van de pagina.

“Wat is dit voor onzin?” vroeg Daan terwijl hij naast mij kwam staan. Hij rukte het papier los en draaide het om. Blanco.

Tess trok haar wenkbrauwen op. “De Kermis van Nimmermeer? Hebben jullie daar ooit van gehoord?”

Olivia schudde haar hoofd.

“Nee. En volgens mij zou ik dat wel moeten. Ik bedoel, een kermis? In dit dorp? Dat zou de grootste happening van het jaar zijn.”

“Precies,” stemde ik in.

Ik keek om zich heen, maar niemand anders leek de poster op te merken. Alsof hij er voor de rest van de wereld niet was.

Daan liet het papier los en de wind nam het onmiddellijk mee, alsof het nooit had bestaan.

“Misschien is het gewoon een grap van een paar idioten.”

“Of misschien niet,” zei Olivia met een geheimzinnige glimlach. “Ik bedoel, we kunnen toch even kijken? Wie weet is het echt iets speciaals.”

Tess sloeg haar armen over elkaar. “En als het een enge clown met een bus snoep is?”

Ik haalde mijn schouders op. “Dan draaien we ons om en gaan we weg.”

Daan grijnsde. “En als het wél een echte kermis is? Dan hebben wij het coolste Halloweenfeest ooit.”

We keken elkaar aan. Het voelde bijna als een test. Een kans om iets mee te maken wat niemand anders zou geloven.

“We gaan,” zei ik uiteindelijk.

De weg naar de rand van het dorp was verlaten. De lantaarns stopten bij het kruispunt waar normaal niets anders was dan een oud veld en een bos dat zich uitstrekte tot aan de horizon. Maar vannacht...

Vannacht stond er iets anders.

Een torenhoog reuzenrad, met wiebelige lichten die knipperden alsof ze in een andere tijdszone bewogen.

Een houten poort, half overwoekerd met doornige takken, markeerde de ingang. Daarachter lag een wirwar van tenten en kraampjes, gehuld in een mist die ongewoon dik leek voor zo’n heldere nacht.

Ik slikte. “Dit... was hier eerder niet.”

Tess keek om zich heen. “Hoe hebben ze dit in één dag opgebouwd?”

“Misschien stond het hier al,” mompelde Olivia.

“Verborgen. Tot de juiste avond aanbrak.”

Daan lachte. “Of misschien hebben we met een portaal naar een andere dimensie te maken. Wie weet?”

Hij gaf mij een speelse por in mijn zij, maar Olivia’s blik bleef op de poort gericht.

Boven onze hoofden wapperde een oud vaandel in de wind, de letters bijna onleesbaar:

Welkom bij de Kermis van Nimmermeer.

“Nou,” zei ik, mijn stem iets te luchtig. “We zijn hier nu toch.”

We stapten over de drempel.

De kermis opende haar armen en slokte ons op.